

JULIA QUINN

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω σ' εμένα.
Και επίσης στον Πολ.
Αλλά κυρίως σ' εμένα.*

Πρόλογος

Λονδίνο
Αργά το βράδυ
Άνοιξη του 1821

«*T*ο πικέ είναι παιχνίδι για αυτούς που έχουν καλή μνήμη», είπε ο κόμης του Τσάτερις, χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

Ο λόρδος Χιου Πρέντις δεν τον άκουσε. Βρισκόταν πολύ μακριά του, στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο, και, κυρίως, ήταν λιγάκι μεθυσμένος. Αλλά αν ο Χιου είχε ακούσει το σχόλιο του Τσάτερις – και δεν ήταν πωμένος –, θα είχε σκεφτεί:

Να γιατί παίζω πικέ.

Δεν θα το είχε πει δυνατά. Ο Χιου δεν ήταν από τους ανθρώπους που μιλάνε απλώς και μόνο για να ακουστεί η φωνή τους. Θα το είχε σκεφτεί. Και η έκφραση του προσώπου του θα είχε αλλάξει. Η μία άκρη του στόματός του θα είχε συσπαστεί και το δεξί φρύδι του μπορεί να είχε υψωθεί – ανεπαίσθητα, αλλά αυτή η ελάχιστη κίνηση θα ήταν αρκετή ώστε ένας προσεκτικός παρατηρητής να τον θεωρήσει αυτάρεσκο.

Αν και η αλήθεια ήταν ότι η καλή κοινωνία του Λονδίνου είχε μεγάλη έλλειψη από προσεκτικούς παρατηρητές.

Με εξαίρεση τον Χιου.

Ο Χιου Πρέντις παρατηρούσε τα πάντα. Και τα θυμόταν όλα. Αν ήθελε, μπορούσε να απαγγείλει ολόκληρο το έργο *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*, λέξη προς λέξη. Δεν μπορούσε να κάνει το ίδιο με τον *Ιούλιο Καίσαρα*, αλλά μόνο και μόνο επειδή δεν είχε καθίσει ποτέ να το διαβάσει.

Αυτό ήταν ένα σπάνιο ταλέντο και εξαιτίας του ο Χιου είχε τιμωρηθεί έξι φορές στους πρώτους δύο μήνες του στο κολέγιο του Ίτον, επειδή τον κατηγορούσαν ότι αντέγραφε. Κατάλαβε γρήγορα ότι η ζωή του θα ήταν πολύ πιο εύκολη αν τα έκανε θάλασσα σκόπιμα σε μια δυο ερωτήσεις στις εξετάσεις του. Δεν ήταν τόσο το ότι τον πείραζαν οι κατηγορίες πως αντέγραφε –το ήξερε ότι δεν το είχε κάνει και δεν τον ένοιαζε και πολύ το τι πίστευαν οι άλλοι–, απλώς του ήταν μεγάλος κόπος να στέκεται όρθιος μπροστά στους καθηγητές του και να αναγκάζεται να παπαγαλίζει το μάθημα, ώσπου να βεβαιωθούν για την αθωότητά του.

Όμως, ο τομέας στον οποίο του φαινόταν πολύ χρήσιμη η καλή μνήμη του ήταν η χαρτοπαιξία. Ο Χιου, ως ο μικρός γιος του μαρκησίου του Ράμσγκεϊτ, ήξερε ότι θα κληρονομούσε το τίποτα. Οι μικροί γιοι των ευγενών ήταν αναμενόμενο είτε να καταταγούν στον στρατό είτε να γίνουν κληρικοί ή τυχοδιώκτες. Αφού ο Χιου δεν διέθετε το ταμπεραμέντο για κανένα από αυτά, θα έπρεπε να βρει άλλον τρόπο βιοπορισμού. Και ο τζόγος ήταν κάτι πολύ εύκολο, όταν κάποιος διέθετε την ικανότητα να θυμάται όλα τα χαρτιά που είχαν παιχτεί –με τη σειρά– ολόκληρη τη βραδιά.

Αυτό που είχε γίνει δύσκολο ήταν η εξεύρεση κυρίων που ήθελαν να παίξουν –η εντυπωσιακή ικανότητα του Χιου στο πικέ είχε γίνει θρύλος–, αλλά διάφοροι νεαροί που είχαν πει αρκετά δοκίμαζαν πάντα την τύχη τους. Όλοι ήθελαν τον τίτλο του ανθρώπου που νίκησε τον Χιου Πρέντις στα χαρτιά.

Το πρόβλημα εκείνο το βράδυ ήταν ότι και ο Χιου είχε πει «αρκετά». Αυτό δεν ήταν κάτι συνηθισμένο. Ποτέ δεν του άρεσε η απώλεια ελέγχου την οποία προκαλούσε ένα μπουκάλι κρασί. Αλλά ήταν μαζί με φίλους και είχαν πάει σε μια κάπως κακόφημη ταβέρνα, όπου σέρβιραν μεγάλα ποτήρια μπύρα, οι θαμώνες ήταν φωνακλάδες και οι γυναίκες ασυνήθιστα αφράτες.

Όταν έφτασαν στη λέσχη τους κι έβγαλαν μια τράπουλα, ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ, που είχε πρόσφατα αποκτήσει τον τίτλο του κόμη του Γουίνστεντ, είχε πει τα ποτηράκια του. Έκανε γλαφυρές περιγραφές της σερβιτόρας με την οποία μόλις είχε κάνει έρωτα, ο Τσαρλς Ντανγούντι ορκιζόταν ότι θα γύριζε στην ταβέρνα για να πετύχει καλύτερη επίδοση από τον Ντάνιελ, και ακόμα και ο Μάρκος Χόλροϊντ –ο νεαρός κόμης του Τσάτερις, που πάντα ήταν λιγάκι πιο σοβαρός από τους άλλους– γελούσε τόσο δυνατά, ώστε κόντεψε να πέσει από την καρέκλα του.

Ο Χιου προτιμούσε τη δική του σερβιτόρα σε σχέση με εκείνη του Ντάνιελ –ήταν λιγότερο παχουλή και περισσότερο ευλύγιστη–, αλλά απλώς χαμογέλασε πλατιά όταν του ζήτησαν να τους πει λεπτομέρειες. Θυμόταν κάθε εκατοστό του κορμιού της, βέβαια, αλλά ποτέ δεν έκανε τέτοιες αποκαλύψεις.

«Αυτή τη φορά θα σε κερδίσω, Πρέντις!» καυχήθηκε ο Ντάνιελ. Έγειρε άτσαλα στο τραπέζι, σχεδόν τυφλώνοντας τους υπόλοιπους με το χαρακτηριστικό πλατύ χαμόγελό του. Ήταν πάντα ο γόης της παρέας.

«Για όνομα του Θεού, Ντάνιελ», δυσανασχέτησε ο Μάρκος, «όχι πάλι».

«Όχι, όχι, μπορώ να το κάνω». Ο Ντάνιελ κούνησε ένα δάχτυλο στον αέρα και γέλασε όταν αυτή η κίνηση τον έκανε να χάσει την ισορροπία του. «Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω».

«Θα τα καταφέρει!» αναφώνησε ο Τσαρλς Ντανγούντι. «Το ξέρω ότι θα τα καταφέρει!»

Κανένας δεν έκανε τον κόπο να σχολιάσει. Ο Τσαρλς Ντανγούντι, ακόμα και νηφάλιος, φαινόταν να ξέρει πολλά πράγματα που δεν ίσχυαν.

«Όχι, όχι, θα τα καταφέρω», επέμεινε ο Ντάνιελ, «επειδή εσύ» –έδειξε με το δάχτυλό του προς την πλευρά του Χιου– «έχεις πει πολύ».

«Όχι όσο εσύ», τόνισε ο Μάρκους, αλλά τον έπιασε λόξιγκας καθώς μιλούσε.

«Τα μέτρησα τα ποτήρια», είπε ο Ντάνιελ με θριαμβευτικό ύφος. «Αυτός ήπιε πιο πολλά».

«Εγώ ήπια τα περισσότερα από όλους», καυχήθηκε ο Ντανγούντι.

«Τότε πρέπει να παίξεις οπωσδήποτε», είπε ο Ντάνιελ.

Άρχισαν την παρτίδα, τους σέρβιραν κρασί και όλοι διασκέδαζαν, ώσπου...

Ο Ντάνιελ κέρδισε.

Ο Χιου ανοιγόκλεισε τα μάτια του και το βλέμμα του καρφώθηκε στα τραπουλόχαρτα πάνω στο τραπέζι.

«Κέρδισα», είπε ο Ντάνιελ, δείχνοντας απορημένος. «Το πιστεύετε;»

Ο Χιου σκέφτηκε τα φύλλα της τράπουλας ένα προς ένα, αγνοώντας το γεγονός ότι κατά ασυνήθιστο τρόπο μερικά από αυτά ήταν θολά στο μυαλό του.

«Κέρδισα», είπε πάλι ο Ντάνιελ, αυτή τη φορά στον Μάρκους, τον πιο στενό παλιό του φίλο.

«Όχι», είπε ο Χιου, πιο πολύ απευθυνόμενος στον εαυτό του. Δεν ήταν δυνατόν. Απλώς δεν ήταν δυνατόν. Ποτέ δεν έχανε στα χαρτιά. Τη νύχτα, όταν προσπαθούσε να κοιμηθεί, όταν

προσπαθούσε να μην ακούει, μπορούσε να θυμηθεί όλα τα φύλλα που είχε παίξει εκείνη την ημέρα. Ακόμα και εκείνη την εβδομάδα.

«Δεν ξέρω πώς τα κατάφερα», είπε ο Ντάνιελ. «Ήταν ένας ρήγας, αλλά μετά βγήκε το επτά κι εγώ...»

«Άσος ήταν», είπε ο Χιου απότομα, μη μπορώντας να ακούει πια τις βλακείες του.

«Χμμμ». Ο Ντάνιελ ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Μπορεί».

«Θεέ μου», φώναξε ο Χιου. «Κάποιος να τον κάνει να το βουλώσει». Ήθελε ησυχία. Ήθελε να συγκεντρωθεί για να θυμηθεί τα φύλλα. Αν κατάφερνε να το κάνει, όλο αυτό θα άλλαζε. Ήταν σαν τότε που είχε γυρίσει σπίτι του αργά μαζί με τον Φρέντι και ο πατέρας τους ήδη περίμενε με...

Όχι, όχι, όχι. Εκείνο ήταν κάτι διαφορετικό. Τώρα είχαν να κάνουν με χαρτιά. Με μια παρτίδα πικέ. Ποτέ δεν έχανε. Αυτό ήταν το μόνο στο οποίο μπορούσε να βασιζέται.

Ο Ντανγούντι έξιψε το κεφάλι του και κοίταξε τα τραπουλόχαρτα, μετρώντας φωναχτά. «Νομίζω ότι...»

«Γούνιστεντ, καταραμένη απατεώνα!» φώναξε ο Χιου, με τις λέξεις να βγαίνουν μόνες τους από το στόμα του. Δεν ήξερε από πού είχαν έρθει, όπως δεν ήξερε και τι τον είχε κάνει να τις ξεστομίσει, το γεγονός όμως ήταν ότι η ατμόσφαιρα φορτίστηκε.

Ο Χιου άρχισε να τρέμει.

«Όχι», είπε ο Ντάνιελ. Μόνο αυτό. Ένα απλό όχι, με το χέρι του να τρέμει και με έκφραση σύγχυσης. Ήταν μπερδεμένος, σαν...

Αλλά ο Χιου δεν έδωσε σημασία σ' αυτό. Ανίκανος να σκεφτεί καθαρά, πετάχτηκε όρθιος και αναποδογύρισε το τραπέζι, με το μυαλό του κολλημένο στο μοναδικό πράγμα που ήξερε ότι ήταν αλήθεια, δηλαδή στο ότι ποτέ δεν έχανε στα χαρτιά.

«Δεν έκλεψα», είπε ο Ντάνιελ, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του γοργά. Στράφηκε στον Μάρκου. «Ποτέ δεν κλέβω».

Αλλά πρέπει να είχε κλέψει. Ο Χιου θυμήθηκε πάλι τα φύλλα ένα προς ένα, αγνοώντας το γεγονός ότι ο βαλές μπαστούνι κράδαινε ένα αληθινό μπαστούνι και κυνηγούσε ένα δεκάρι, που έπινε κρασί από ένα ποτήρι σαν κι αυτό που είχε γίνει θρύψαλα μπροστά στα πόδια του.

Ο Χιου άρχισε να φωνάζει. Δεν είχε ιδέα τι έλεγε, ήξερε μόνο ότι ο Ντάνιελ είχε κλέψει, ότι η ντάμα κούπα είχε σκοντάψει και ότι σαράντα δύο φορές το τριακόσια έξι κάνει πάντα δώδεκα χιλιάδες οκτακόσια πενήντα δύο, όχι ότι είχε την παραμικρή ιδέα τι σχέση είχε αυτό, αλλά τώρα πια στο πάτωμα βρισκόταν χυμένο κρασί, τα φύλλα της τράπουλας ήταν σκορπισμένα παντού και ο Ντάνιελ απλώς στεκόταν εκεί, κουνούσε το κεφάλι του κι έλεγε: «Τι είναι αυτά που λέει;»

«Δεν γινόταν να έχεις άσο», είπε ο Χιου απειλητικά. Ο άσος ήταν μετά τον βαλέ, που είχε εμφανιστεί μετά το δεκάρι...

«Μα είχα», είπε ο Ντάνιελ, ανασηκώνοντας τους ώμους του. Και αφήνοντας ένα ρέψιμο.

«Δεν είναι δυνατόν», αντέτεινε ο Χιου, προσπαθώντας να βρει την ισορροπία του. «Ξέρω όλα τα φύλλα της τράπουλας».

Ο Ντάνιελ κοίταξε τα φύλλα. Το ίδιο έκανε κι ο Χιου. Κοίταξε την ντάμα καρό, με το κρασί Μαδέρας που έσταζε από τον λαιμό της σαν αίμα.

«Καταπληκτικό», μουρμούρισε ο Ντάνιελ. Κοίταξε τον Χιου κατάματα. «Κέρδισα. Για φαντάσου».

Μήπως τον κοροΐδευε; Μήπως ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ, ο τόσο αξιοσέβαστος κόμης του Γουίνστέντ, τον κοροΐδευε;

«Θέλω ικανοποίηση», γρύλισε ο Χιου.

Ο Ντάνιελ σήκωσε έκπληκτος το κεφάλι του απότομα. «Τι πράγμα;»

«Πες ποιους θα βάλεις μάρτυρες».

«Με προκαλείς σε μονομαχία;» Ο Ντάνιελ στράφηκε γεμάτος δυσπιστία στον Μάρκου. «Έχω την εντύπωση ότι με προκαλεί σε μονομαχία».

«Ντάνιελ, σκάσε». Ο Μάρκουσ δυσανασχέτησε – ο Μάρκουσ, που ξαφνικά φαινόταν πολύ πιο νηφάλιος από τους υπόλοιπους.

Αλλά ο Ντάνιελ τον αγνόησε με μια κίνηση του χεριού του και μετά είπε: «Χιου, μη γίνεσαι γελοίος».

Ο Χιου δεν σκέφτηκε. Όρμησε. Ο Ντάνιελ πήδηξε στο πλάι, αλλά όχι αρκετά γρήγορα, και οι δύο άντρες έπεσαν κάτω. Ένα από τα πόδια του τραπεζιού χτύπησε τον Χιου στον γοφό, αλλά εκείνος ούτε που το κατάλαβε. Έριξε γροθιά στον Ντάνιελ –μία, δύο, τρεις, τέσσερις φορές–, ώσπου κάποια χέρια τον τράβηξαν, τον σήκωσαν, τον έσπρωξαν πίσω και μετά βίας τον συγκρατούσαν καθώς φώναζε: «Είσαι ένας καταραμένος απατεώνας».

Επειδή το ήξερε ότι ήταν έτσι. Και ο Γουίνστέντ τον είχε κοροϊδέψει.

«Είσαι ηλίθιος», αποκρίθηκε ο Ντάνιελ, σκουπίζοντας το αίμα από το πρόσωπό του.

«Θα πάρω ικανοποίηση».

«Όχι, δεν πρόκειται», είπε ο Ντάνιελ περιφρονητικά. «Εγώ θα πάρω ικανοποίηση».

«Στο Ξέφωτο;» είπε ο Χιου ψύχραμα.

«Την αυγή».

Επικράτησε σιωπή, καθώς όλοι περίμεναν κάποιον από τους δυο τους να λογικευτεί.

Αλλά δεν το έκαναν. Ήταν φυσικό να μην το κάνουν.

Ο Χιου χαμογέλασε. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι λόγο είχε για να χαμογελάσει, αλλά ένιωσε το χαμόγελο να σχηματίζεται στα χείλη του. Κι όταν κοίταξε τον Ντάνιελ Σμάρθι-Σμθ, είδε το πρόσωπο ενός άλλου ανθρώπου.

«Εντάξει».

«Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις αυτό», είπε ο Τσαρλς Ντανγούντι κάνοντας έναν μορφασμό, καθώς τελείωνε τον έλεγχο του όπλου του Χιου.

Ο Χιου δεν έκανε τον κόπο να απαντήσει. Το κεφάλι του τον πονούσε πάρα πολύ.

«Σε πιστεύω που είπες ότι έκλεψε. Έπρεπε να το κάνει, επειδή, ξέρεις τώρα, με σένα έπαιζε κι εσύ κερδίζεις πάντα. Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνεις, αλλά κερδίζεις».

Ο Χιου ίσα που κούνησε το κεφάλι του, αλλά το βλέμμα του διέγραψε αργά μια καμπύλη και στράφηκε στο πρόσωπο του Ντανγούντι. Μήπως τον κατηγορούσε ο Ντανγούντι ότι αυτός είχε κλέψει;

«Νομίζω ότι οφείλεται στα μαθηματικά», συνέχισε ο Ντανγούντι, χωρίς να έχει αντιληφθεί την ειρωνική έκφραση του Χιου. «Είναι τερατώδες το πόσο καλός είσαι σ' αυτά...»

Ευχάριστο. Πάντα ήταν πολύ ευχάριστο να τον αποκαλούν τέρας.

«...και ξέρω ότι στα μαθηματικά δεν έχεις κλέψει ποτέ. Σου βάζαμε συνέχεια προβλήματα όταν πηγαίναμε στη σχολή». Ο Ντανγούντι τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Πώς το κάνεις αυτό το πράγμα;»

Ο Χιου του έριξε ένα βλέμμα όλο απάθεια. «Τώρα βρήκες να με ρωτήσεις;»

«Α, όχι, όχι. Και βέβαια όχι». Ο Ντανγούντι καθάρισε τον λαιμό του κι έκανε ένα βήμα πίσω. Ο Μάρκους Χόλροϊντ κατευθυνόταν προς το μέρος τους, πιθανώς για να προσπαθήσει να σταματήσει τη μονομαχία. Ο Χιου τον κοιτούσε, καθώς βάδιζε στο υγρό γρασίδι. Μάλλον θα χρειαζόταν άλλα δεκαπέντε βήματα για να

φτάσει κοντά τους, δεκαέξι αν ήταν δύστροπος και ήθελε να μπει ανάμεσά τους.

Αλλά επρόκειτο για τον Μάρκου. Θα σταματούσε στα δεκαπέντε.

Ο Μάρκου και ο Ντανγούντι αντάλλαξαν τα όπλα για να τα επιθεωρήσουν. Ο Χιου στεκόταν δίπλα στον γιατρό, που είχε ένα σωρό χρήσιμες πληροφορίες να του πει.

«Εδώ ακριβώς», είπε ο γιατρός, χτυπώντας τον μηρό του. «Το έχω δει να συμβαίνει. Η μηριαία αρτηρία. Ποτάμι το αίμα».

Ο Χιου δεν μίλησε. Δεν είχε σκοπό να πυροβολήσει τον Ντά-νιελ. Είχε ηρεμήσει μετά το πέρασμα λίγων ωρών και, μολονότι ήταν ακόμη θυμωμένος, δεν έβλεπε τον λόγο να προσπαθήσει να τον σκοτώσει.

«Αλλά αν θέλετε απλώς κάτι πραγματικά οδυνηρό», συνέχισε ο γιατρός, «το χέρι και το πόδι είναι η σίγουρη λύση. Τα οστά εκεί σπάνε εύκολα, ενώ υπάρχουν και πάρα πολλά νεύρα. Επιπλέον, δεν θα τον σκοτώσετε. Δεν θα προκαλέσετε σοβαρή βλάβη».

Ο Χιου ήταν πολύ καλός στο να αγνοεί τους άλλους, αλλά δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί μόλις άκουσε αυτό το σχόλιο. «Το χέρι δεν είναι κάτι σοβαρό;»

Ο γιατρός έφερε τη γλώσσα του στα δόντια του κι έκανε ένα πλατάγισμα, πιθανώς για να ξεκολλήσει κάποιο υπόλειμμα τροφής. Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν είναι και καρδιά».

Είχε ένα δίκιο κι αυτό τον πείραξε. Στον Χιου δεν άρεσε καθόλου να έχουν δίκιο οι ενοχλητικοί άνθρωποι. Ωστόσο, αν ο γιατρός είχε λίγο μυαλό, θα κρατούσε το στόμα του κλειστό.

«Απλώς μην του ρίξετε στο κεφάλι», είπε ο γιατρός, ριγώντας. «Κανένας δεν το θέλει αυτό και δεν μιλάω για τον δύστυχο που τρώει τη σφαίρα. Θα χυθούν παντού μυαλά, το πρόσωπο θα κομματιαστεί. Θα είναι αδύνατο να γίνει κηδεία της προκοπής».

«Εσύ τον διάλεξες αυτόν;» ρώτησε ο Μάρκουσ.

Ο Χιου έδειξε με το κεφάλι του προς τον Ντανγούντι. «Εκείνος τον βρήκε».

«Κουρέας είμαι», είπε ο άντρας με αμυντικό ύφος.

Ο Μάρκουσ κούνησε το κεφάλι του και πήγε πάλι κοντά στον Ντάνιελ.

«Κύριοι, ετοιμαστείτε!»

Ο Χιου δεν ήταν σίγουρος ποιος είχε δώσει την εντολή. Πιθανότατα να ήταν κάποιος που είχε μάθει για τη μονομαχία και ήθελε να έχει κάτι να κοκορευτεί. Στο Λονδίνο, ήταν πολύ σημαντικό να μπορεί κανείς να πει «Το είδα με τα μάτια μου».

«Σκοπεύσατε!»

Ο Χιου σήκωσε το χέρι του και σημάδεψε. Μερικά εκατοστά δεξιά από τον ώμο του Ντάνιελ.

«Ένα!»

Θεέ μου, είχε ξεχάσει το μέτρημα.

«Δύο!»

Το στήθος του σφίχτηκε. Το μέτρημα. Οι δυνατές φωνές. Μόνο σε αυτή την περίπτωση γίνονταν οι αριθμοί εχθρός του. Η φωνή του πατέρα του, βραχνή από τον θρίαμβό του, και ο Χιου, που προσπαθούσε να μην ακούει...

«Τρία!»

Ο Χιου πνάχτηκε.

Και πάτησε τη σκανδάλη.

«Ααααα!»

Ο Χιου κοίταξε τον Ντάνιελ έκπληκτος.

«Να πάρει ο διάολος, μου έριξες!» φώναξε ο Ντάνιελ. Έπιασε σφιχτά τον ώμο του, ενώ το κατάλευκο πουκάμισό του μούσκευε από το κόκκινο αίμα.

«Τι;» είπε ο Χιου, απευθυνόμενος στον εαυτό του. «Όχι».

Είχε σημαδέψει στο πλάι. Όχι πολύ πιο πέρα, αλλά ήταν καλός στο σημάδι, εξαιρετικός.

«Χριστέ μου», ψέλλισε ο γιατρός και άρχισε να τρέχει προς το μέρος του τραυματία.

«Του έριξες», είπε ο Ντανγούντι, με κομμένη την ανάσα. «Γιατί το έκανες;»

Ο Χιου δεν ήξερε τι να πει. Ο Ντάνιελ είχε τραυματιστεί, ίσως θανάσιμα, κι αυτός ήταν ο υπαίτιος. Αυτός το είχε κάνει. Κανείς δεν τον είχε αναγκάσει. Κι ακόμα και τώρα που ο Ντάνιελ σήκωνε το ματωμένο χέρι του...

Ο Χιου ούρλιαξε μόλις ένωσε το πόδι του να γίνεται κομμάτια.

Γιατί νόμιζε ότι θα άκουγε τον πυροβολισμό πριν νιώσει τη σφαίρα; Ήξερε πώς γινόταν αυτό το πράγμα. Αν ο Ισαάκ Νεύτωνας είχε δίκιο, ο ήχος ταξίδευε τριακόσια σαράντα τρία μέτρα το δευτερόλεπτο. Ο Χιου στεκόταν περίπου είκοσι μέτρα μακριά από τον Ντάνιελ, πράγμα που σήμαινε ότι η σφαίρα θα έπρεπε να κάνει...

Σκέφτηκε. Και σκέφτηκε κι άλλο.

Δεν μπορούσε να βρει την απάντηση.

«Χιου! Χιου!» ακούστηκε η φωνή του πανικόβλητου Ντανγούντι. «Χιου, είσαι καλά;»

Ο Χιου σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε το θολό πρόσωπο του Τσαρλς Ντανγούντι. Αφού σήκωνε το βλέμμα του, σήμαινε ότι ήταν πεσμένος στο έδαφος. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να πάρει να τα βλέπει όλα θολωμένα. Μήπως ήταν μεθυσμένος ακόμη; Το προηγούμενο βράδυ, είχε πει μια εκπληκτική ποσότητα αλκοόλ, και πριν και μετά τον καβγά με τον Ντάνιελ.

Όχι, δεν ήταν μεθυσμένος. Τουλάχιστον όχι πάρα πολύ. Τον είχαν πυροβολήσει. Ή τουλάχιστον του φαινόταν ότι τον είχαν πυροβολήσει. Ένωθε σαν να είχε δεχτεί σφαίρα, αλλά δεν τον

πονούσε τόσο πολύ πια. Ωστόσο, αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί βρισκόταν πεσμένος στο έδαφος.

Ξεροκατάπιε και προσπάθησε να αναπνεύσει. Γιατί δυσκολευόταν τόσο πολύ να αναπνεύσει; Στο πόδι δεν τον είχαν πετύχει; Αν τον είχαν πυροβολήσει. Δεν ήταν ακόμη σίγουρος για το τι είχε συμβεί.

«Ω Θεέ μου», ακούστηκε μια άλλη φωνή. Ανήκε στον Μάρκου Χόλτροϊντ, που ανάσαινε βαριά. Το πρόσωπό του ήταν πανιασμένο.

«Ασκήστε πίεση στο τραύμα!» φώναξε ο γιατρός. «Και προσέξτε το κόκαλο».

Ο Χιου προσπάθησε να μιλήσει.

«Μια αιμοστατική ταινία», είπε κάποιος. «Μήπως να δέσουμε αιμοστατική ταινία;»

«Φέρτε μου την τσάντα μου!» φώναξε ο γιατρός.

Ο Χιου προσπάθησε πάλι να μιλήσει.

«Κράτα τις δυνάμεις σου», είπε ο Μάρκου, πιάνοντάς τον από το χέρι.

«Αλλά μην κοιμηθείς!» πρόσθεσε ο Ντανγούντι πανικόβλητος. «Κράτα τα μάτια σου ανοιχτά».

«Ο μηρός», είπε ο Χιου βραχνά.

«Τι;»

«Πες στον γιατρό...» Ο Χιου έκανε παύση για να μπορέσει να αναπνεύσει. «Ο μηρός. Ποτάμι το αίμα».

«Τι είναι αυτά που λέει;» ρώτησε ο Μάρκου.

«Εγώ... Νομίζω...» Ο Ντανγούντι προσπαθούσε να πει κάτι, αλλά είχε έναν κόμπο στον λαιμό.

«Τι πράγμα;» ρώτησε απαιτητικά ο Μάρκου.

Ο Χιου κοίταξε τον Ντανγούντι. Φαινόταν άρρωστος.

«Νομίζω ότι θέλει να αστερευτεί», είπε ο Ντανγούντι.

«Θεέ μου», είπε ο Μάρκου αυστηρά, ενώ στρεφόταν πάλι

στον Χιου, με μια έκφραση που ο Χιου δυσκολεύτηκε να ερμηνεύσει. «Ηλίθιε, αντί να... Θέλεις να κάνεις αστεία».

«Μην κλαις», είπε ο Χιου, επειδή του φάνηκε ότι μπορεί να έκλαιγε.

«Δέστε το πιο σφιχτά», είπε κάποιος και ο Χιου ένωσε κάτι να τραβάει το πόδι του, μετά να το πιέζει δυνατά κι έπειτα ο Μάρκος είπε: «Καλά θα κάνετε να μείνετε πίσω...»

Κι αυτό ήταν όλο.

Όταν ο Χιου άνοιξε τα μάτια του, ήταν σκοτάδι. Και βρισκόταν στο κρεβάτι του. Είχε περάσει ολόκληρη μέρα; Μήπως παραπάνω; Η μονομαχία ήταν την αυγή. Την ώρα που ο ουρανός ήταν ακόμη ροζ.

«Χιου;»

Ο Φρέντι; Τι δουλειά είχε εκεί ο Φρέντι; Δεν μπορούσε να θυμηθεί από πότε είχε να πατήσει ο αδελφός του το πόδι του στο σπίτι του πατέρα τους. Ο Χιου ήθελε να πει το όνομά του, ήθελε να του πει πόσο χαιρόταν που τον έβλεπε, αλλά ο λαιμός του ήταν απίστευτα ξερός.

«Μην προσπαθείς να μιλήσεις», είπε ο Φρέντι. Έσκυψε μπροστά και τα γνώριμα ξανθά μαλλιά του φωτίστηκαν από το φως των κεριών. Πάντα έμοιαζαν οι δυο τους, περισσότερο από όσο μοιάζουν μεταξύ τους τα αδέρφια. Ο Φρέντι ήταν λιγάκι πιο κοντός, ελάχιστα, και λιγάκι πιο ξανθός, αλλά είχαν τα ίδια πράσινα μάτια και το ίδιο πρόσωπο με τις αδρές γωνίες. Και το ίδιο χαμόγελο.

Όταν χαμογελούσαν.

«Θα σου δώσω λίγο νερό», είπε ο Φρέντι. Έφερε προσεκτικά ένα κουτάλι στα χείλη του Χιου κι έριξε το υγρό στο στόμα του.

«Κι άλλο», είπε ο Χιου βραχνά. Δεν έφτασε καθόλου νερό

στον λαιμό του. Η ξεραμένη γλώσσα του είχε απορροφήσει και την τελευταία σταγόνα.

Ο Φρέντι του έδωσε λίγες κουταλιές ακόμα και μετά είπε: «Ας περιμένουμε λίγο. Δεν θέλω να σου δώσω πολύ με τη μία».

Ο Χιου κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Δεν ήξερε γιατί, αλλά το έκανε.

«Πονάς;»

Πονούσε, αλλά ο Χιου είχε την παράξενη αίσθηση ότι δεν πονούσε τόσο, μέχρι που τον ρώτησε ο Φρέντι.

«Είναι ακόμη στη θέση του, ξέρεις», είπε ο Φρέντι, δείχνοντας προς την άκρη του κρεβατιού. «Το πόδι σου».

Και βέβαια ήταν ακόμη στη θέση του. Πονούσε διαβολεμένα. Πού αλλού να ήταν;

«Μερικές φορές, νιώθει κανείς πόνο αφού χάσει ένα άκρο», είπε ο Φρέντι, κυριευμένος από άγχος. «Πόνος του μέλους “φάντασμα”, έτσι το λένε. Κάπου το διάβασα, δεν ξέρω πότε. Πριν από καιρό».

Τότε μάλλον ήταν αλήθεια. Ο Φρέντι είχε σχεδόν τόσο καλή μνήμη όσο και ο Χιου, και έδειχνε προτίμηση για την επιστήμη της βιολογίας. Όταν ήταν μικροί, ο Φρέντι ουσιαστικά ζούσε έξω στην ύπαιθρο, όπου έσκαβε στο χώμα και έκανε συλλογή από δείγματα. Ο Χιου του είχε κάνει παρέα μερικές φορές, αλλά είχε βαρεθεί απίστευτα.

Ο Χιου διαπίστωσε γρήγορα ότι το ενδιαφέρον ενός ανθρώπου για τα σκαθάρια δεν γινόταν πιο έντονο όσο αύξανε ο αριθμός των σκαθαριών που εντοπίζονταν. Το ίδιο ίσχυε και για τα βατράχια.

«Ο πατέρας είναι κάτω», είπε ο Φρέντι.

Ο Χιου έκλεισε τα μάτια του. Να κουνήσει το κεφάλι του καταφατικά ήθελε, αλλά μόνο αυτό μπορούσε να κάνει.

«Θα πάω να τον φέρω», είπε ο Φρέντι χωρίς σιγουριά.
«Μην το κάνεις».

Πέρασε γύρω στο ένα λεπτό και ο Φρέντι είπε: «Έλα, πες λίγο νερό ακόμα. Έχασες πολύ αίμα. Γι' αυτό νιώθεις τόση αδυναμία».

Ο Χιου ήπια μερικές κουταλιές. Πονούσε όταν κατάπινε.

«Το πόδι σου είναι σπασμένο. Το μηριαίο οστό. Ο γιατρός το έβαλε στη θέση του, αλλά είπε ότι το οστό έχει γίνει θρύψαλα». Ο Φρέντι καθάρισε τον λαιμό του. «Δυστυχώς, θα μείνεις ξαπλωμένος για κάμποσο καιρό. Το μηριαίο οστό είναι το μεγαλύτερο οστό του σώματος. Θα πάρει μερικούς μήνες για να γιατρευτεί».

Ο Φρέντι έλεγε ψέματα. Ο Χιου το καταλάβαινε από τη φωνή του. Πράγμα που σήμαινε ότι θα έπαιρνε πολύ περισσότερο από μερικούς μήνες για να γιατρευτεί. Ή μπορεί και να μη γιατρευόταν ποτέ. Μπορεί να έμενε ανάπηρος.

Αστείο θα ήταν αυτό.

«Τι μέρα είναι;» ψιθύρισε ο Χιου.

«Ήσουν αναισθητός τρεις μέρες», του απάντησε ο Φρέντι, έχοντας ερμηνεύσει σωστά την ερώτηση.

«Τρεις μέρες», επανέλαβε ο Χιου. Θεέ μου.

«Εγώ ήρθα χτες. Με ειδοποίησε ο Κόρβιλ».

Ο Χιου κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Ήταν λογικό να είναι ο μπάτλερ ο άνθρωπος που θα ενημέρωνε τον Φρέντι ότι ο αδελφός του παραλίγο να πεθάνει. «Κι ο Ντάνιελ;» ρώτησε ο Χιου.

«Ο λόρδος Γουίνστέντ;» Ο Φρέντι ξεροκατάπιε. «Έφυγε».

Τα μάτια του Χιου άνοιξαν διάπλατα.

«Όχι, όχι, δεν εννοώ ότι πέθανε», έσπευσε να εξηγήσει ο Φρέντι. «Τραυματίστηκε στον ώμο, αλλά θα γίνει καλά. Απλώς έφυγε από την Αγγλία. Ο πατέρας προσπάθησε να βάλει να τον συλλάβουν, αλλά δεν είχες πεθάνει ακόμη...»

Ακόμη. Αστείο.

«...και μετά δεν ξέρω τι του είπε ο πατέρας. Ήρθε να σε δει, τη μέρα μετά τη μονομαχία. Εγώ δεν ήμουν εδώ, αλλά ο Κόρβιλ μου είπε ότι ο Γουίνστεντ προσπάθησε να ζητήσει συγγνώμη. Ο πατέρας δεν ήθελε... τέλος πάντων, τον ξέρεις πώς είναι ο πατέρας». Ο Φρέντι κατάπιε και καθάρισε τον λαιμό του. «Νομίζω ότι ο λόρδος Γουίνστεντ πήγε στη Γαλλία».

«Πρέπει να γυρίσει πίσω», είπε ο Χιου βραχνά. Δεν έφταιγε ο Ντάνιελ. Δεν είχε προκαλέσει εκείνος τη μονομαχία.

«Ναι, να το συζητήσεις με τον πατέρα», είπε ο Φρέντι αμήχανα. «Λέει ότι θέλει να βάλει να τον κυνηγήσουν».

«Στη Γαλλία;»

«Δεν προσπάθησα να τον λογικεύσω».

«Όχι, και βέβαια όχι». Γιατί ποιος μπορούσε να λογικεύσει έναν τρελό;

«Πίστευαν ότι μπορεί να πέθαινες», εξήγησε ο Φρέντι.

«Κατάλαβα». Και αυτό ήταν το χειρότερο. Ο Χιου πραγματικά καταλάβαινε.

Ο μαρκήσιος του Ράμσγκεϊτ δεν είχε περιθώριο να επιλέξει τον κληρονόμο του. Τα πρωτοτόκια τον ανάγκαζαν να δώσει στον Φρέντι τον τίτλο, τα κτήματα, την περιουσία, ουσιαστικά τα πάντα. Αλλά αν ο λόρδος Ράμσγκεϊτ μπορούσε να διαλέξει, όλοι ήξεραν ότι θα είχε επιλέξει τον Χιου.

Ο Φρέντι ήταν είκοσι επτά ετών και δεν είχε παντρευτεί ακόμη. Ο Χιου έτρεφε την ελπίδα ότι θα το έκανε, αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε ούτε μία γυναίκα στον κόσμο που θα κινούσε το ενδιαφέρον του Φρέντι. Αυτό το είχε αποδεχτεί για τον αδελφό του. Δεν το καταλάβαινε, αλλά το είχε αποδεχτεί. Απλώς ευχόταν να καταλάβαινε ο Φρέντι ότι και πάλι θα μπορούσε να παντρευτεί, να εκπληρώσει το καθήκον του κι έτσι να απαλλάξει

τον Χιου από αυτή την αναθεματισμένη πίεση. Σίγουρα υπήρχαν πολλές γυναίκες που θα ενθουσιάζονταν στην ιδέα να φύγει ο άντρας τους από το κρεβάτι τους, μόλις γεννιούνταν αρκετοί απόγονοι.

Ο πατέρας του Χιου όμως είχε αηδιάσει τόσο πολύ, ώστε είπε στον Φρέντι να μην κάνει τον κόπο να βρει νύφη. Ο τίτλος θα μπορούσε να παραμείνει στον Φρέντι για μερικά χρόνια, αλλά, με βάση τα σχέδια του λόρδου Ράμοσγκεϊτ, αυτός έπρεπε να καταλήξει στον Χιου ή στα παιδιά του.

Όχι ότι είχε φανεί ποτέ να έχει κάποια ιδιαίτερη αδυναμία στον Χιου.

Ο λόρδος Ράμοσγκεϊτ δεν ήταν ο μόνος ευγενής που δεν έβλεπε τον λόγο γιατί να νοιάζεται εξίσου για τα παιδιά του. Ο Χιου θα ήταν καλύτερος για το Ράμοσγκεϊτ και άρα ο Χιου ήταν καλύτερος, τελεία και παύλα.

Επειδή όλοι ήξεραν ότι ο μαρκήσιος αγαπούσε το Ράμοσγκεϊτ, τον Χιου και τον Φρέντι με αυτή τη σειρά ακριβώς.

Και μάλλον τον Φρέντι δεν τον αγαπούσε καθόλου.

«Θέλεις λάβδανο;» ρώτησε ο Φρέντι απότομα. «Ο γιατρός είπε ότι μπορούμε να σου δώσουμε, αν ξυπνήσεις».

Αν. Λιγότερο αστειό από το ακόμη.

Ο Χιου κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και άφησε τον μεγάλο αδελφό του να τον βοηθήσει να ανακαθίσει. «Θεέ μου, άθλιο είναι αυτό», είπε επιστρέφοντας το ποτήρι στον Φρέντι, μόλις κατάπιε το περιεχόμενό του.

Ο Φρέντι μύρισε τα υπολείμματα. «Αλκοόλ», επιβεβαίωσε. «Η μορφίνη είναι διαλυμένη σε αλκοόλ».

«Ακριβώς αυτό που μου έλειπε», μουρμούρισε ο Χιου. «Κι άλλο αλκοόλ».

«Πώς είπες;»

Ο Χιου απλώς κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Χαίρομαι που ξύπνησες», είπε ο Φρέντι, με τόνο που ανάγκασε τον Χιου να παρατηρήσει ότι ο αδελφός του δεν είχε καθίσει αφού του έβαλε το λάβδανο στο ποτήρι. «Θα πω στον Κόρβιλ να ενημερώσει τον πατέρα. Προτιμώ να μην το κάνω εγώ, ξέρεις, αν δεν είναι ανάγκη...»

«Φυσικά», είπε ο Χιου. Τα πράγματα ήταν καλύτερα για όλους όταν ο Φρέντι απέφευγε τον πατέρα τους, αλλά κάποιος έπρεπε να μιλάει πού και πού με το γέρικο κάθαρμα, και ήξεραν και οι δυο τους ότι ο Χιου είχε αυτή την υποχρέωση. Το γεγονός ότι ο Φρέντι είχε πάει εκεί, στο παλιό σπίτι τους στο Σεντ Τζέιμς, ήταν απόδειξη της αγάπης του για τον Χιου.

«Θα σε δω αύριο», είπε ο Φρέντι, ενώ στεκόταν στην πόρτα.

«Δεν είναι ανάγκη», του είπε ο Χιου.

Ο Φρέντι κατάπτε και κοίταξε αλλού. «Ίσως μεθαύριο τότε».

Ή σε δύο μέρες. Ο Χιου δεν θα τον κατηγορούσε αν δεν ερχόταν ποτέ ξανά.

Ο Φρέντι πρέπει να είχε δώσει οδηγίες στον μπάτλερ να περιμένει πριν ενημερώσει τον πατέρα τους για την αλλαγή της κατάστασης του Χιου, επειδή πέρασε σχεδόν μία ολόκληρη μέρα ώσπου να μπει ορμητικά ο λόρδος Ράμοσγκεϊτ στο δωμάτιο.

«Ξύπνησες», είπε δυνατά.

Ήταν εντυπωσιακό το πόσο ακούστηκε αυτό σαν κατηγορία.

«Καταραμένη ηλίθιε», φώναξε ο Ράμοσγκεϊτ. «Παραλίγο να σκοτωθείς. Και για ποιον λόγο; Για ποιον λόγο;»

«Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, πατέρα», αποκρίθηκε ο Χιου. Ήταν καθισμένος και είχε το σπασμένο πόδι του απλωμένο. Σίγουρα ακουγόταν καλύτερα από όσο ένιωθε, αλλά μπροστά στον μαρκήσιο του Ράμοσγκεϊτ κανείς δεν έπρεπε να δείχνει αδυναμία.

Αυτό το είχε μάθει από μικρός.

Ο πατέρας του τον κοίταξε με αηδία, αλλά αγνόησε τον σαρκασμό. «Θα μπορούσες να είχες πεθάνει».

«Το ξέρω».

«Σου φαίνεται αστείο;» είπε ο μαρκήσιος απότομα.

«Εδώ που τα λέμε», απάντησε ο Χιου, «όχι».

«Ξέρεις τι θα είχε συμβεί αν πέθαινες».

Ο Χιου χαμογέλασε με απάθεια. «Το σκέφτηκα, αλλά ξέρει κανείς τι συμβαίνει όταν πεθαίνουμε;»

Θεέ μου, ήταν πολύ ευχάριστο να βλέπει το πρόσωπο του πατέρα του να φουσκώνει και να κοκκινίζει. Αρκεί εκείνος να μην άρχιζε να φτύνει.

«Παίρνεις τίποτα στα σοβαρά;» ρώτησε ο μαρκήσιος με απαιτητικό ύφος.

«Παίρνω στα σοβαρά πολλά πράγματα, αλλά όχι αυτό».

Ο λόρδος Ράμσγκεϊτ πήρε μια βαθιά ανάσα, ενώ έτρεμε σύγκορμος από οργή. «Το ξέρουμε και οι δύο ότι ο αδελφός σου δεν θα παντρευτεί ποτέ».

«Α, γι' αυτό πρόκειται;» Ο Χιου έβαλε τα δυνατά του για να προσποιηθεί ότι είχε ξαφνιαστεί.

«Δεν θα δεχτώ να χάσει η οικογένεια το Ράμσγκεϊτ!»

Ο Χιου ανταποκρίθηκε σε αυτό το ξέσπασμα με μια τέλεια συγχρονισμένη παύση και μετά είπε: «Ω, έλα τώρα, ο ξάδελφος Ρόμπερτ δεν είναι τόσο κακός. Αφού του επέτρεψαν ακόμα και να γυρίσει στην Οξφόρδη. Την πρώτη φορά, έστω».

«Γι' αυτό τα κάνεις όλα αυτά;» είπε απότομα ο μαρκήσιος. «Θέλεις να σκοτωθείς μόνο και μόνο για να με εκνευρίσεις;»

«Φαντάζομαι ότι μπορώ να σε εκνευρίσω χωρίς να καταβάλω τόσο μεγάλη προσπάθεια. Και με πολύ πιο ευχάριστη κατάληξη για μένα».

«Αν θέλεις να με ξεφορτωθείς, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις», είπε ο λόρδος Ράμσγκεϊτ.

«Να σε σκοτώσω;»

«Καταραμένη...»

«Αν το ήξερα ότι είναι τόσο εύκολο, θα είχα...»

«Παντρέψου μια χαζή κοπέλα και κάνε μου κληρονόμο!» φώναξε ο πατέρας του.

«Καλώς εχόντων των πραγμάτων», είπε ο Χιου με τρομερή ηρεμία, «θα προτιμούσα να μην είναι χαζή».

Ο πατέρας του έτρεμε από οργή· πέρασε ένα ολόκληρο λεπτό μέχρι να μπορέσει να μιλήσει. «Θέλω να ξέρω ότι το Ράμσγκεϊτ θα παραμείνει στην οικογένεια».

«Ποτέ δεν είπα ότι δεν θα παντρευτώ», είπε ο Χιου, αν και δεν είχε ιδέα γιατί ένωσε την ανάγκη να το πει. «Αλλά δεν πρόκειται να το κάνω με βάση το δικό σου πρόγραμμα. Άλλωστε, δεν είμαι εγώ ο κληρονόμος σου».

«Ο Φρέντερικ...»

«Μπορεί να παντρευτεί», τον διέκοψε ο Χιου, τονίζοντας την κάθε συλλαβή.

Αλλά ο πατέρας του απλώς ρουθούνησε και κατευθύνθηκε στην πόρτα.

«Α, πατέρα», του φώναξε ο Χιου πριν φύγει. «Θα ενημερώσεις την οικογένεια του Γουίνστέντ ότι εκείνος μπορεί να επιστρέψει στη Βρετανία χωρίς να κινδυνεύει;»

«Και βέβαια όχι. Να σαπίσει στην κόλαση, καθόλου δεν με νοιάζει. Ή στη Γαλλία». Ο μαρκήσιος κρυφογέλασε πικρόχολα. «Κατά τη γνώμη μου, πάνω κάτω το ίδιο είναι αυτά τα μέρη».

«Δεν υπάρχει λόγος να μην του επιτρέψεις να γυρίσει πίσω», είπε ο Χιου, με περισσότερη υπομονή από όση πίστευε ότι μπορούσε να επιδείξει. «Όπως είδαμε και οι δυο μας, δεν με σκότωσε».

«Σε πυροβόλησε».

«Εγώ τον πυροβόλησα πρώτος».

«Στον ώμο».

Ο Χιου έσφιξε τα δόντια του. Η λογομαχία με τον πατέρα του πάντα τον εξαντλούσε και έπρεπε να είχε πάρει ήδη λάβδανο. «Εγώ φταίω», είπε κοφτά.

«Δεν με νοιάζει», είπε ο μαρκήσιος. «Έφυγε με τα πόδια του γερά. Εσύ έγινες σακάτης και ίσως να μην μπορείς πια να κάνεις παιδιά».

Ο Χιου ένωσε τα μάτια του να ανοίγουν διάπλατα από την ανησυχία. Στο πόδι τον είχε χτυπήσει ο Ντάνιελ. Στο πόδι.

«Δεν το σκέφτηκες αυτό, ε;» τον χλεύασε ο πατέρας του. «Η σφαίρα πέτυχε αρτηρία. Είναι θαύμα που δεν πέθανες από αιμορραγία. Ο γιατρός πιστεύει ότι το πόδι σου έχει αρκετό αίμα για να μην το χάσεις, αλλά ένας Θεός ξέρει τι θα γίνει με το υπόλοιπο σώμα σου». Άνοιξε την πόρτα και έκανε την τελευταία δήλωσή του πάνω από τον ώμο του. «Ο Γουίνστέντ μου κατέστρεψε τη ζωή. Μπορώ κάλλιστα να καταστρέψω κι εγώ τη δική του».

Η πλήρης έκταση των τραυμάτων του Χιου έγινε αντιληπτή έπειτα από αρκετούς μήνες. Το μηριαίο οστό του γιατρεύτηκε. Κάπως.

Ο μυσ έδεσε πάλι σιγά σιγά. Ό,τι είχε απομείνει από αυτόν.

Το θετικό ήταν ότι όλα τα σημάδια έδειχναν πως ήταν ακόμη ικανός να κάνει παιδιά.

Όχι ότι το ήθελε. Όχι ότι του είχε παρουσιαστεί τέτοια ευκαιρία.

Όμως, όταν ο πατέρας του ρώτησε... ή, πιο σωστά, απαίτησε να μάθει... ή, ακόμα πιο σωστά, τράβηξε τα σκεπάσματα μπροστά σε κάποιον Γερμανό γιατρό που ο Χιου δεν θα ήθελε να βρει στο διάβα του σε κάποιο σκοτεινό στενό...

Ο Χιου ξανατράβηξε τα σκεπάσματα πάνω του, προσποιήθηκε ότι είχε ντραπεί πολύ και άφησε τον πατέρα του να νομίζει ότι είχε υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά.

Κι όλον αυτόν τον καιρό, στη διάρκεια όλης της αφόρητης ανάρρωσης, ο Χιου ήταν περιορισμένος στο σπίτι του πατέρα του, παγιδευμένος στο κρεβάτι κι αναγκασμένος να υφίσταται τις καθημερινές περιποιήσεις μιας νοσοκόμας η οποία του θύμιζε τον Αττίλα, τον βασιλιά των Ούννων.

Του έμοιαζε κιάλας. Ή τουλάχιστον είχε ένα πρόσωπο που ο Χιου φανταζόταν ότι θα ταίριαζε στον Αττίλα. Η αλήθεια ήταν ότι η σύγκριση δεν ήταν και πολύ κολακευτική.

Για τον Αττίλα.

Όμως, η νοσοκόμα Αττίλας, όσο απότομη και άγαρμψη κι αν ήταν, εξακολουθούσε να είναι προτιμότερη από τον πατέρα του Χιου, ο οποίος ερχόταν κάθε μέρα στις τέσσερις το απόγευμα, με ένα ποτήρι μπράντι στο χέρι (μόνο ένα, όχι για τον Χιου) και με τα τελευταία νέα σχετικά με την καταδίωξη του Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ.

Και κάθε μέρα, στις τέσσερις και ένα το απόγευμα, ο Χιου ζητούσε από τον πατέρα του να σταματήσει.

Απλώς να σταματήσει.

Αλλά φυσικά εκείνος δεν το έκανε. Ο λόρδος Ράμογκεϊτ ορκιζόταν να κυνηγήσει τον Ντάνιελ μέχρι να πεθάνει ο ένας από τους δυο τους.

Τελικά, ο Χιου ανάρρωσε αρκετά ώστε να μπορέσει να φύγει από το Ράμογκεϊτ Χάουζ. Δεν είχε πολλά χρήματα –μόνο τα κέρδη του από τον τζόγο, από την εποχή που χαρτόπαιζε–, αλλά του έφταναν για να προσλάβει έναν βαλέ και να νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα στο Όλμπανι, που ήταν γνωστό ως το καλύτερο κτίριο στο Λονδίνο για κυρίους με εξαιρετική καταγωγή και αδιάφορη περιουσία.

Έμαθε μόνος του να περπατάει ξανά. Χρειαζόταν μαστούνη για τις μεγάλες αποστάσεις, αλλά μπορούσε να διασχίσει μια αίθουσα χορού χωρίς στήριγμα.

Όχι ότι πήγαινε σε αίθουσες χορού.

Έμαθε να ζει με τον πόνο, με τη μόνιμη οδύνη από ένα οστό που δεν μπήκε ποτέ στη θέση του, με το αφόρητο τράβηγμα ενός συσπασμένου μυ.

Πίεζε τον εαυτό του να επισκέπτεται τον πατέρα του, να προσπαθεί να τον λογικεύσει, να του λέει να σταματήσει να κυνηγάει τον Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ. Όμως, δεν κατάφερε τίποτα. Ο πατέρας του έμενε κολλημένος στην οργή του. Έλεγε θυμωμένος ότι δεν υπήρχε περίπτωση να αποκτήσει εγγονό πια, και ότι γι' αυτό έφταιγε ο κόμης του Γουίνστέντ.

Δεν είχε σημασία που ο Χιου τόνιζε ότι ο Φρέντι ήταν υγιής και μπορούσε ακόμη να τους εκπλήξει κάνοντας έναν γάμο. Πολλοί άντρες που θα προτιμούσαν να είχαν μείνει ανύπαντροι κατέληγαν σε γάμο. Ο μαρκήσιος απλώς έφτυνε. Έφτυνε στο πάτωμα κι έλεγε ότι, ακόμα κι αν ο Φρέντι έβρισκε σύζυγο, δεν θα κατάφερνε ποτέ να αποκτήσει γιο. Κι αν το έκανε –αν από κάποιο θαύμα το έκανε–, αυτό το παιδί δεν θα ήταν άξιο να φέρει το όνομά τους.

Όχι, ο Γουίνστέντ έφταιγε. Ο Χιου ήταν αυτός που έπρεπε να προσφέρει κληρονόμο στον Ράμογκεϊτ και να πώς είχε καταντήσει. Ένας άχρηστος σακάτης. Που μάλλον ούτε κι αυτός θα μπορούσε να αποκτήσει γιο.

Ο λόρδος Ράμογκεϊτ δεν υπήρχε περίπτωση να συγχωρήσει ποτέ τον Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ, τον άλλοτε εντυπωσιακό και δημοφιλή κόμη του Γουίνστέντ. Ποτέ.

Κι ο Χιου, που ως μόνη σταθερή αξία στη ζωή του είχε την ικανότητά του να ξεετάζει ένα πρόβλημα από όλες τις πλευρές και να

βρίσκει την πιο λογική λύση, δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει. Αρκετές φορές σκέφτηκε να παντρευτεί, αλλά, παρά το γεγονός ότι το σώμα του φαινόταν να μπορεί να λειτουργήσει, υπήρχε πάντα η πιθανότητα η σφαίρα να του είχε κάνει πράγματι κάποια ζημιά. Επιπλέον, σκεφτόταν καθώς κοιτούσαν το ρημαγμένο πόδι του, ποια γυναίκα θα τον έπαιρνε;

Και τότε, μια μέρα, μια ανάμνηση του ήρθε ξαφνικά – μια φευγαλέα στιγμή από εκείνη τη συζήτηση με τον Φρέντι, αμέσως μετά τη μονομαχία.

Ο Φρέντι είχε πει ότι δεν είχε προσπαθήσει να λογικεύσει τον μαρκήσιο και ο Χιου είχε πει «Όχι, και βέβαια όχι», και μετά είχε σκεφτεί: *Γιατί ποιος μπορεί να λογικεύσει έναν τρελό;*

Επιτέλους, είχε βρει την απάντηση.

Μόνο ένας άλλος τρελός.